

СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1895

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly \$6.50.

Передплата: На рік \$12.00; на пів року \$6.25; на три місяці \$3.25. В Джерсі Сіті і закордоном: На рік \$14.00; на пів року \$7.50; на три місяці \$4.00. Для членів UNA: Один рік \$14.00; пів року \$7.50; три місяці \$4.00. Для членів UNA: Один рік \$14.00; пів року \$7.50; три місяці \$4.00. Для членів UNA: Один рік \$14.00; пів року \$7.50; три місяці \$4.00.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право втручання в матеріали, що надіслані авторами, незалежно від того, чи надіслані вони в редакцію, чи в редакцію видавництва. Редакція не відповідає за зміст оголошень. Редакція не відповідає за зміст оголошень. Редакція не відповідає за зміст оголошень.

P.O. Box 348 Jersey City, N.J. 07303

В'єтнам в Об'єднаних Націях

Коли американський Сенат прийняв резолюцію з рекомендацією Уряду передати справу В'єтнамської війни на Ряду Безпеки Об'єднаних Націй, то ледве чи сенатори, які за ту резолюцію голосували, вірять, що на терені ООН можна дійсно досягнути замирення. Схваленою резолюцією головним з тактичних мотивів, щоб мати аргумент проти критиків, які закликають Урядові, що він не вичерпує всіх можливостей мирної політики В'єтнамського конфлікту, та щоб примусити Москву зайнятися виразно — чи вона хоче замирення у В'єтнамі, чи продовжування війни, як джерела великого клопоту Америки. Але сподіватися, що шість п'ять років з дебату на Раді Безпеки чи на Генеральній Асамблеї для справи миру у В'єтнамі — щонайменше наївно.

Якщо прийде до таких дебату, то вони дадуть передумову нагоди комуністичним і деяким «неутраляльним» делегатам повести нову пропагандистську кампанію проти Америки, як проти «злочинного агресора». Можна було б навіть погодитися на ті наклепницькі закиди, коли б вони мали бути цінною за ділові розмови в кулоарах Об'єднаних Націй на тему замирення. Однак, трудно вірити, щоб такі розмови велися поза офіційними публічними засіданнями, бо щоб їх перевести аж ніяк не треба формально ставити справу В'єтнаму на денний порядок Ради Безпеки ООН і запрошувати туди комуністичних делегатів з Північного В'єтнаму і підпільного т. зв. Фронту Національного Визволення.

Існують десятки можливостей для таємних, довірливих розмов про замирення, якщо тільки комуністична сторона хотіла б їх повести. Є такі поважні посередники, як Канада, Японія, як дипломати амбасад в Гаїті, наприклад, індонезійської, — для замирення у В'єтнамі не потрібні Об'єднані Нації, а потрібна тільки добра воля воюючих сторін. І коли б Москва хотіла миру і загрозила Ганові припиненням достав зброї — був би мир. І, навіпаки, якщо при всьому розсваренні Москви з Пейпінгом воїни обидвох коментували б в'єтнамських комуністів до дальшого ведення війни, то то б посередники й увесь апарат Об'єднаних Націй нічого не відють.

50-ліття незалежності Фінляндії

6-го грудня Фінляндія урочисто відзначила 50-річчя своєї державності і національної незалежності. Ця країна, як і наша Україна, входила до 1917 року до складу російської імперії, як фінляндська чи ліпляндська область, піддалася русифікації, економічному грабунку тощо. Як і Україна, Фінляндія та інші країни царської імперії, Фінляндія проголосила свою державну незалежність у 1917 році. Очевидно, для Росії куди важливіше було захопити і зберегти в широкій московській кишені Україну, ніж Фінляндію, з її 4 мільйонами населення, озерами та болотами... І Ленін кинув війська проти Української Народної Республіки. Тепер можна, з перспективою півстоліття, сміливо сказати, що коли б не трирічне існування УНР, то нині Фінляндія не відзначала б золотого ювілею своєї державності.

Записок спохватившись, російська імперія СРСР посунула була перед другою світовою війною на Фінляндію і, врешті-решт, після кровопролитної війни з тією маленькою героїчною країною, такі відірвала у неї досить великий район поблизу Ленінграду та на Кольському півострові. Фінляндія була змушена погодитися на той грабункові, записавши зуби, фінський народ працював і працював, дивлячись до рівня одного з найвищих життєвих стандартів у Західній Європі, до високого розвитку власної культури, шкільництва тощо.

І ось до Гельсінкі напередодні її національно-державного свята... поїхав московський ведмідь, цього разу в образі Підгороднього, «поздоровляючи Фінляндію з днем її державної незалежності». Московські «Известия» з 5 грудня, містять кілька вісток про Україну, як про свою власність, чи колонію — «привітають» Фінляндію з її національним святом!.. Невідомо, чи Підгородній бодий для форми задає про совєтсько-фінську війну. Але про неї напевно не забули фінні.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Д-р Григорій Васильович

СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ СТАН В УКРАЇНІ І СПОСОБИ НАШОГО ДОПОМОГО ВИЗВОЛЬНИЙ БОРОТБИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(5)

Черговим завданням є: прийняти і зміцнити практичний план для збереження національної субстанції самої української еміграції. Для цього наші сильні заходи повинні бути переставлені на інші, ніж досі, реєми, які тривало забезпечували б духове збереження молоді та її підготовку до всеукраїнських завдань. Це можна досягнути лише через збереження української родини і розбудову рідних шкіл та відповідного роду виховних гуртожитків.

Нам необхідно організувати в кожній країні більшого поселення українців колективні гімназії з українською мовою навчання, які були б визнані місцевими державно-урядовими чинниками і стояли б на рівні існуючих у тих країнах середніх шкіл, та приймати Український Вільний Університет і інші високі школи для поглиблення українознавчих

РЕВОЛЮЦІЯ У РАКЕТОВІДІВНИЦТВІ

Фахівці кажуть, що початок атомової доби, в якій ми живемо, можна поділити на три періоди: 1) той, в якому вдалося виготовити першу атомову бомбу; 2) коли атомову бомбу, власне, атомову головку, вдалося вмонтувати в далекосяжну ракету і з черги заховати її від ворожого знищення у підземному силосі; 3) період «ракетних переговорів».

Довгий час ЗДА ішли на великі поступки, добуваючись від Совєтського Союзу «компромісу», який мав би полягати в тому, щоб обидві сторони припинили розбудову щораз потужнішого атомового арсеналу. Особливо ж добувалися ЗДА взаємного порозуміння, щоб обидві країни викреслили плану створення системи протиракетної оборони, яка лише у першій своїй стадії має коштувати 40-50 мільярдів доларів. Як і можна було сподіватися, з усіх дотеперішніх у цій справі переговорів з СРСР нічого не вийшло.

Навчені гірким досвідом, фахівці у Пентагоні натиснули на всі пружини, щоб цим разом не дати Москві себе зашкодити і випередити у «засякності атомового терору».

Досягнення, якого добилися американські ракетні фахівці, містяться у чотирьох літерах «МІРВ» — Мультіплі Інтендент Рентрі Вікл. Мають, найважливіше в цій назві слово «Індепендент», яке означає здібність пробиватися крізь всякого роду протиракетну оборону. Вся дотеперішня американська і совєтська оборона була такою, що її в більшості випадків можна було або обминати або крізь неї прорватися.

Новоконструйована ракета «МІРВ» спроможна переносити п'ять, десять або й більше самостійних і незалежно діючих головок, що з них можна при заломанні параболі ракети може відділятися і влучати індивідуально в точну означену ціль.

У досліджуванні головок американським учнем вдалося в десять, а то й більше разів зменшити вагу дотеперішнього атомового заряду без збитку на силі, при чому в кожній з головок заінстальовано прецизну жироскопічну систему, яку можна наставляти на відповідну ціль.

Отже, вже готових у ЗДА 1700 ракет можна перебудувати на ракети нового типу, які спроможні перенести 17 тисяч атомових головок. Коли взяти до уваги, що Совєтський Союз має 350-450 тисяч атомових головок, то 17 тисяч у порівнянні з цим видаються просто незначущими.

Але найстрашніше в цьому, що побудова в Америці нового типу ракет напевно змусить СРСР підтягнути до «апокаліптичного атомового рівня».

Досі вважалося, що в середньому потрібно чотири ракети, щоб знищити одну ракету противника, заховану у силосі. Тепер, теоретично розцінюючи, кожна нова ра-

кета може знищити 25 ракет противника, захованих у силосах. Тож, обороняючись проти «атомового граду» із тисячі ракет, противник мусів би вистріляти найменше 2-3 тис. протиракетних оборонних ракет. При цьому він не знає, чи вони надлетять із моря чи з суходолу.

НАГОРОДЖУЮТЬ СУДІВ В УССР

«Радянська Україна» з 8 грудня повідомляла про нагороду кількох осіб, які останнім часом чинили особливо «послужливі» режими: «За заслуги у зміцненні соціалістичної законності і правопорядку Грамоти Президії Верховної Ради УРСР про присвоєння почесного звання Заслуженого юриста УРСР вручено члену Верховного Суду УРСР М. Ф. Антонову, старшому консультантові комісії при Раді Міністрів УРСР А. П. Повару, члену Верховного суду УРСР Я. Шевченко. Медаль «За трудову доблесть» за заслуги в справі зміцнення соціалістичної законності і правопорядку держав член Верховного суду УРСР Л. М. Чайковський».

3 ТАННОВОГО НОТАТНИКА

Ми маємо можливість знайомитися з танковим мистецтвом цілого світу, вчимося в школах найрізноманітніших напрямків і, живучи у вільному світі, практикувати його мистецтво в усіх формах, в яких хочемо.

Як бачимо, ліній розвитку танку у вільному світі пішла в напрямку, в якому за собою руху — танку мистецтво висловлюють чим далі, тим складніші ідеї. Адже рух танка є найстаріша мова, якою користувався людство ще перед тим як стало слово. І самозрозумілим являється в кожній ділянці мистецтва техніка, з поміччю якої мистецтво висловлює дану ідею.

Ситуація за залізною заслоною, яка відділяла протягом довгих років Україну і інші поневолені комуністами країни від решти світу, виглядала дещо інакше. Кілька років тому, коли почали з'являтися перед глядачами вільного світу один за одним танкові ансамблі з країн за залізною заслоною, в першій момент вони справляли надзвичайно сильне враження. Для пересічного глядача, який не задумується над ідеєю, а бачить лише довжини, декорації в ній і ефект, здається, що ці ансамблі — це найвищий осяг танкового мистецтва.

Однак, дивлячись на всі ці групи, їх треба в першу чергу порівнювати з тим, що ми маємо тут. Зокрема в ЗДА, де танкова традиція, порівнюючи з совєтською, ще молодша, але досягла технічно нижнього рівня як совєтська і користується великим успіхом у глядача вільного світу і Совєтського Союзу. Чому? Бо, крім техніки, ці ансамблі вносять нові ідеї, нове життя, коротко — все, чого партійні директиви не дозволяють. Яке ж відношення все це має до наших еміграційних ансамблів і х груп?

Побачивши ансамбль під проводом Павла Вірьського, очевидно нормальне і зовсім правильне бажання виникає у кожного малого і великого танцюриста: навчитися всього, що вміють члени цього ансамблю. Бож як ми не шануємо нашого «батька українського народного танку» Василя Авраменка, без якого не було б взагалі ніякого зацікавлення нашим танком поза рідними землями, мусимо признати, що так, як у всіх інших ділянках мистецтва, у танку мусить бути зміна і поступ.

Другий дуже важливий чинник в розвитку наших аматорських ансамблів — добре відомий усім, хто працював з такими групами, факт, що ця робота тісно пов'язана з рівнем ентузіазму. Коли група захоплюється чимось новим, вона здібна докласти творчих зусиль, але з моментом, коли ентузіазм спадає (а буваче це звичайно тоді, коли між виступами минає довгий час), група втрачає свої досягнення.

Це явище типове і зрозуміле, бо аматор танцює тоді, коли має час, настрої і нагоду пописатися, і танок не є для нього життям, так, як для професіонального артиста, без яких культурна творчість не може бути поширена. Наукові установи і видавництва повинні отримувати від суспільних організацій допомогу для того, щоб кількості примірників кожного вартісного видання розсилати до різних світових бібліотек.

Головною практичною справою в культурній діяльності є те, щоб теоретичні надбання еміграції були пересілані в Україну, бо лише тоді вони допоможуть Україні в теперішній визвольній боротьбі. Їх можна посиляти у формі друкованих праць, також шляхом радіопересилань із заприязнених країн і переказувати усно за всіх сприятливих нагод.

Радіопередачі є найбільш коштовні, але при теперішній техніці необхідні. Потрібно було б старатися про отримання дозволу на заприязнених країнах для урухомлення подібних радіопередач, які йдуть з Мадриду і з Ватикану. Кошти видані і радіопередач для України еміграція повинна покривати спільним зусиллям. Виданнями, через радіо і усно повинні бути передавані в Україну всі здобутки нашої еміграційної праці на полі науки, літератури, мистецтва й громадського життя, наші ідеологічні принципи й засади визвольної політики та коментарі до актуальних подій, роблені зі становища наших незалежницьких позицій.

У політичній діяльності еміграція повинна неухильно стояти на самостійницьких позиціях, не йти на жадні пропозиції-виклики, що були б оцінювані як

ЗА УКРАЇНУ

Андрійко України не бачив, він народився на еміграції. Але коли був малим, часто просив маму, щоб читала йому книжечки. У книжечках розказувалося не тільки про Україну, там горіли також про козаків, усусувів та найовіших борців за волю. І мама і книжечки горіли те саме, — що Москва і комунізм — це вороги. І що через них вони опинилися на еміграції.

Коли йдеться про поняття «недавню» — воно чомусь мене часто підводить. Бо мені видається, що це було зовсім недавно, коли Андрійко служив у нашій церкві до Служби Божої. А воно, виявляється, було давніше, і тепер Андрійко вже «пан Андрій» — підстаршина морської піхоти. І власне він не давно вернувся з В'єтнаму.

Скільки там років тому я звикла бачити Андрійка, що неділі в церкві недалеко престолу. Цей неділі я побачила його на хорах. Разом з іншими він молився співом. У нього, мабуть, особлива й трохи інша потреба молитви, як у решти співачок; бо не думаю, що можна забути таку ніч, як ота з дев'ятого на десяте вересня.

Тієї ночі з двадцяти двох воляків залишилися в живих тільки троє: Андрій і двоє інших. У тих двох немає ока, руки, ноги, вони все це у шпиталі. Андрій теж був у шпиталі — його відвезли туди неприємного, але він уже може ходити. Ті два невідомо коли зможуть... Тепер він удома на відпустці, потім піде до шпиталю на дальше лікування. Знаючи питають, як він себе почував. Каже: «добре». Це слово, може, треба розуміти: «добре, що живий».

Я попросила його, щоб зайшов до нас і розповів, як там було. Сказала, що якщо дозволить, переповім це читачам. Усміхнувся. «Мені незручно розказувати про себе, хіба розкажу, як там почував себе воєнським піхотинцем».

Чому саме він почав свою розповідь від вишколу — я відразу зрозуміла. Це дуже твердий, без найменшої похвальності, вишкіл. Для воєнка, який іде до В'єтнаму, не сміє бути такого поняття, як «неможливо». Йому не вільно допускати до себе думки «не можу» чи «не подолано», бо тоді він загине. Він мусить бути сильнішим за страх, за перетому, за спрагу та голод. Так, як це було з відділом Андрія, коли хлопці шість днів не бачили ані їжі, ані краплини води. Коли ж по шістьох днях добилися до рижового поля, заспокоювали спрагу рідким болотом... Але вони вдержали. Мусили вдержати.

На вишколі, а потім уже на війні хлопці навчилися переважливому: один за всіх — всі за одного. Не так, по декламаторськи, а по-справжньому. Тоді, коли людина стає віч — на віч із смертю. Бо, наприклад, той воєнський несе ко і раси не мусів вертатися під обстріл, щоб на своїх плечах винести білого раненого товариша. А він вернувся з власної волі, і його тяжко поранили. Але

Андрійко розказував спокійно, рівним голосом, немаче говорив про зачиняї речі, і хвилювання я відвертала обличчям, щоб він не бачив моїх очей. Бо в мене не було сили зупинити сліз. Десь, у якійсь битві, товариш — американець шепнув до нього: «Андрію, ти вмієш молитися, відчитай молитву над тим товаришем, що коває»... Це було тоді, коли вже не стало їхнього капелана. Бо перед тим їхній капелан загинув ішов з хлопцями в наступ. Ішов дивно узоросий — вершицею і молитовником. Це все, що брав він із собою, йдучи під обстріл... Коли капелана поранили, він ще позв на руках до вираючого воєнка, щоб дати йому розгрівання. Не зміг — куля вирвала йому горло. Так і залишався біля своїх хлопців.

Моторошно було, жалко, а Андрієві обличчя таке мужнє, таке загартоване, така сила в ньому. «Це все у цій війні», — казав він, — звичайні речі. Воєнським з ними жити, мусить вивинути до них. Смерть приходить, але про це не треба думати. Знаєте — над головами пролітають кулі, а хлопці розказують, як то було вдома і як буде, коли повернуться. Кожний вірить, що вернеться додому».

Так, як вірив товариш Андрій, коли читав листа від матері і радів, що за три дні кінчатиметься його сл у ж б а. Справді, як скоро, тільки три дні! А за три години його не було між живими... Та це були мої думки, бо Андрій в той час говорив шось зовсім інше. Він казав, що його товариш на фронті справді мав силу духа. Він повторив: «Сили духа не можна заломити». І це не була звична фраза — він у це вірив. Зрештою, він це підтвердив своїм прикладом. Він не прийшов розповідати про жахіття війни, він хотів розповісти, яким є американський воєнськ у війні.

«Дехто каже, — гірко усміхнувся Андрій, — що не потрібно боротися у В'єтнамі, бо це, мовляв, далеко, у незнаній, маловідомій країні. Але ж десь врешті, на якійсь землі, треба зупинити комунізм. Ми, воєнки, віримо, що саме там його зупинимо. Там, далеко, в екзотичному В'єтнамі».

Він ще раз усміхнувся. Але цим разом яснов усмішкою. Він пригадав свою розмову із старшиною: — Ти, Андрію, українського походження? — Так, — відказав Андрій, і я певна, що відказав з гордістю.

Ці комуністи, про яких ти воюєш, такі самі, як ті, що поневолили твою батьківщину, Андрію, — продовжував старшина.

— Так, комуністи завжди однакові, — підтвердив Андрій.

Здається, Андрієві не треба було цього пригадувати. Андрійко, що колись служив до Служби Божої, а тепер Андрій — підстаршина морської піхоти — знає, що у далекому В'єтнамі він борювався за волю України.

Отож, бажало нашим танцюристам пригадати, що, живучи у вільному світі, вони повинні вчитися у братів з рідних земель техніки, але не сміють забувати, що ми в упривілеюваному положенні: маємо право писати, співати і танцювати так, як хочемо, бо над нами не звисають ніякі директиви партії. Для нас відкриті і доступні всі ідеї, і ми можемо й мусимо висловлювати те, що нам вдома, заборонено, а не задоволятися хоч може і не поганого, а все таки лише імітацією народної тематики, ласкаво дозволеної режимом Совєтського Союзу.

Батьки! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстарішою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб заповнити їм крашу будучини, а нашім громаді у вільному світі нового світового члена!

Компроміс і заперечування наших дотеперішніх національно-ідеологічних основ та визвольної концепції. Компромісове ставлення до ворога відштовхнуло б еміграцію від українського народу у його визвольній боротьбі. Політичні партії на еміграції повинні робити старання допровадити до опіального створення українського закордонного національно-визвольного політичного центру для всенародних потреб українського народу, найкраще шляхом загальних виборів.

Еміграція, як цілість, повинна бути виразником вимог і прагнень цілого народу, обороняючи його національні, релігійні, культурні, політичні та соціальні інтереси. Вона повинна всебічно підтримувати самостійницькі політичні акції, що їх ведуть на чужині політичні середовища. Дуже помічними в збірні маніфестації з приводу політичних подій, що в них українці виступали б масово.

Еміграція повинна також давати вичерпні інформації про Україну тим народам, серед яких живе, та поширювати між ними чужомовні інформаційні видання. Корисним було б створити для цієї мети загальноукраїнське інформаційне бюро. На всі події в Україні потрібно негайно реагувати з точки зору нашої визвольної політики, щоб не тільки наші наріди, але також всі чужі народи знали про дійсність, там, на Україні, і мали правильну оцінку того стану.

Батьки! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстарішою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб заповнити їм крашу будучини, а нашім громаді у вільному світі нового світового члена!

студій. Атмосфера національного виховання, що її для молоді створює наука в українських середніх школах чи у відповідно керованих гуртожитках, — забезпечить виплекання національно свідомого покоління, яке зміцнить діючі на еміграції громадські установи, молодечі організації й політичні партії та, озброєне потрібним знанням, працюватиме для всеукраїнських потреб народу.

В культурній діяльності еміграція має особливо важливі завдання, з уваги на заборону вільної наукової, літературної та мистецької творчості в окупованій Україні й планове нищення українських культурних надбань. Вільна творчість може виявлятися лише за кордоном, у вільному світі. Між двома війнами еміграція зі Східної України зробила багато на тому полі у Празі, Варшаві, Берліні й Парижі. Після другої світової війни культурна праця значно розвинулася в різних країнах та осередках поселення українців і корисно впливає на розвиток культурно-творчих процесів в Україні. Цю працю треба продовжувати.

Українська громадськість повинна, в тому випадку, якнайбільше сприяти корисній діяльності Наукового Товариства Шевченка, Української Вільної Академії Наук та інших наукових і культурних установ, і своєю підтримкою створити для них відповідні умови праці.

Потрібно також підтримати українські видавництва, без яких культурна творчість не може бути поширена. Наукові установи і видавництва повинні отримувати від суспільних організацій допомогу для того, щоб кількості примірників кожного вартісного видання розсилати до різних світових бібліотек.

Головною практичною справою в культурній діяльності є те, щоб теоретичні надбання еміграції були пересілані в Україну, бо лише тоді вони допоможуть Україні в теперішній визвольній боротьбі. Їх можна посиляти у формі друкованих праць, також шляхом радіопересилань із заприязнених країн і переказувати усно за всіх сприятливих нагод.

Радіопередачі є найбільш коштовні, але при теперішній техніці необхідні. Потрібно було б старатися про отримання дозволу на заприязнених країнах для урухомлення подібних радіопередач, які йдуть з Мадриду і з Ватикану. Кошти видані і радіопередач для України еміграція повинна покривати спільним зусиллям. Виданнями, через радіо і усно повинні бути передавані в Україну всі здобутки нашої еміграційної праці на полі науки, літератури, мистецтва й громадського життя, наші ідеологічні принципи й засади визвольної політики та коментарі до актуальних подій, роблені зі становища наших незалежницьких позицій.

У політичній діяльності еміграція повинна неухильно стояти на самостійницьких позиціях, не йти на жадні пропозиції-виклики, що були б оцінювані як

компроміс і заперечування наших дотеперішніх національно-ідеологічних основ та визвольної концепції. Компромісове ставлення до ворога відштовхнуло б еміграцію від українського народу у його визвольній боротьбі. Політичні партії на еміграції повинні робити старання допровадити до опіального створення українського закордонного національно-визвольного політичного центру для всенародних потреб українського народу, найкраще шляхом загальних виборів.

Еміграція, як цілість, повинна бути виразником вимог і прагнень цілого народу, обороняючи його національні, релігійні, культурні, політичні та соціальні інтереси. Вона повинна всебічно підтримувати самостійницькі політичні акції, що їх ведуть на чужині політичні середовища. Дуже помічними в збірні маніфестації з приводу політичних подій, що в них українці виступали б масово.

Еміграція повинна також давати вичерпні інформації про Україну тим народам, серед яких живе, та поширювати між ними чужомовні інформаційні видання. Корисним було б створити для цієї мети загальноукраїнське інформаційне бюро. На всі події в Україні потрібно негайно реагувати з точки зору нашої визвольної політики, щоб не тільки наші наріди, але також всі чужі народи знали про дійсність, там, на Україні, і мали правильну оцінку того стану.

Дітройт, Мін.

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

В суботу, 25 листопада, в приміщенні У.Н.К. „Орлик“ відбувся другий з черги вечір, присвячений 50-річчю Української Національної Революції, який влаштовано заходами Відділу УККА, Дітройт-Схід і Гемпсайд. Прем'єр-м'єнтами були: проф. Лев Шанковський з Філадельфії та д-р Олександр Марітчак з Дітройту.

Проф. Лев Шанковський доповідав на тему: „Українська Народна Республіка та Антанта на переломі 1917-1918 років“.

Прелегент в цікавій доповіді зазначив, що після проголошення III Універсалу Центральною Радою, Україна стала де факто самостійною державою, бо тоді вже не було в Росії Тимчасового Правління, а лише Уряд Народних Комісарів, якого Центральна Рада не визнавала.

На Україні тоді відбувався т. зв. „трикутний бій“, в якому Центральна Рада стояла проти Тимчасового Уряду і проти більшовиків. Восно-Револьюційний Більшевицький Комітет в Києві стояв проти федерального уряду і був до деякої міри союзником Центральної Ради. Самостійність Центральної Ради починається з дня 13 грудня 1917 року.

називали „малим Наполеоном“.

Чужинці високо оцінювали босадатність українських частин, між ними французький журналіст Жан Пелісе, який в серпні 1917 року перебував в Києві. Великі надії на українські військові частини покладав також ген. Табуї, керівник французької місії на Україні, який в місяцях жовтні й грудні відвідав Симона Петлюру та пропонував йому всяку допомогу. В часі „трикутного бою“ на Україні був за те, щоб верх взяла Укр. Центральна Рада. Він також спонукав ген. Володченка підпорядкуватися Укр. Центральній Раді, який початково схильний був вислати допомогу Тимчасовому Правлінню. Здисциплінованість української армії підтвердив також американський консул на Україні, Дженкінс, який в своєму звіті від 12 грудня, 1917 року, подав, що українські воїни салютують своїм старшинам. Величчю армії оцінював на 50-75 тисяч війська та зазначив, що вона є опорою проголошеної Української Держави.

Багато інформативного матеріалу знайшов прелегент в архіві ген. Щербакова, командувача українського фронту після III Універсалу. Архів цей тепер знаходиться в амер. бібліотеці в Каліфорнії. Ген. Щербаков подає, що тоді було 9 піхотних і 2 кінні дивізії, разом 136 тисяч українського війська.

Цією силою української армії зацікавився ген. Бартель, керівник французької місії в Яссах, Румунія. Він вислав листа до президента Клемансо з вимогою визнати Українську Народну Республіку. В дні 5 січня, 1918 року, до Шульгина зголосився ген. Табуї та повідомив його про визнання Францією Української Держави де факто та рівночасно передав Винниченкові, як голові Генерального Секретаріату вірні грамоти акредитованого представника французького уряду. В цей самий день англійський представник, Пікстон Беґе, передав Центральній Раді визнання України Великою Британією та став рівночасно акредитованим представником англійського уряду.

Та саме в той час на Україні наступила зміна, що поклала кінець впливам Антанти. Шульгина й Петлюру, що орієнтувались на Ан-

танта, заступили Винниченком і Порш, які започаткували на Україні германофільську орієнтацію. Вони, слідом за більшовиками, вислали мирову делегацію до Береста Литовського, не зважаючи на відряд з боку представників Антанти.

Микола Порш, який перебрав на себе функцію голови Генерального Військового Комітету, переводив масову демобілізацію українських частин, відкликаючи їх з фронту для роззброювання. Він був весь час під впливом німців та, згідно зі споминами Сергія Жука, контактувався безпосередньо з Леніним. Очевидно така акція Центральної Ради поклала кінець зацікавленостям України з боку Антанти.

Проф. Лев Шанковський використав в своїй доповіді неопубліковані ще досі матеріали, які знайшов він в щойно відкритих архівах Німеччини, Австрії, Франції і ЗДА, а які кинули нове наświetлення на перебіг наших визвольних змагань. На основі сказаного він поробив свої власні висновки і, як націоналіст-революціонер, заприїмив, що тодішні провідники Центральної Ради не були в ніякому разі революціонерами та не вірили в свої власні сили, які були в народі. Вони опирались на Антанта й Осередні Держави, які на Україні шукали користі лише для себе.

Достатньо численна публіка мала змогу виробити собі ясні погляди на бурхливий похід в Україні на переломі 1917-1918 років. Між присутніми було багато учасників наших визвольних змагань, між ними таких видатних військовиків, як ген. М. Крат, полк. Сергій Лазуренко та мр Богдан Крук-Мелодія, б. старшина УПА.

Другим доповідачем вечора був д-р Олександр Марітчак, який говорив на тему: „Українська дипломатична служба в добу Української Незалежності“. Д-р Олександр Марітчак спинився коротко на ролі дипломатичної служби в житті кожного народу та подав декілька епізодів зі своєї дипломатичної місії в обороні прав державності Західної Української Народної Республіки.

Вечором промовив вміло ред. Петро Рогатинський, секретар Відділу УККА.

В. Тустанівський

Українець прикладним вояком у В'єтнамі

Нещодавно у „Дітройт Вестсайд Кур'єр" появилася стаття про героїчні дії у В'єтнамі вояка - українця Володимира Шупера з Дітройту, Мін.

У статті читасмо про відвагу підстаршини Володимира Шупера (Марін Ол - Вездер Сквадрон - 533), який визначався при винищуванні ворожих летунських та далекосяжних артилерійських позицій, а також при атаках іншого роду ворожих застав та засідок, ескортуючи гелікоптерів на призначені фронтові пункти. На зайнятих теренах виконує різні бойові завдання, зокрема забезпечує різніми доставками американські та союзні війська з'єднання. Багато очайдушності виявляв при евакуації місцевого населення з полів фронтових дій, забезпечуючи евакуйованих притулками та необхідними життєвими засобами.

Володими́р Шупер є членом 175-го відділу Українського

Володими́р Шупер

В Ремзі відбулася перша Служба Бога

Ремзі, Н. Дж. (Н. Н.) — Минулої неділі, 10-го грудня 1967 р., тут була відправлена перша Служба Бога для українців-католиків повіту Берген, ніджерзького степу в церкві, яку подарувала їм місцева римо-католицька парафія ім. св. Павла. У тієї невеличкій, побудованій з природного каменя церквички збиралася вся українська громада в Ремзі, Мава, Байкоф, Волдвик, Аллендейл і сусідніх осель, щоб у піднесеному настрою вислухати цієї першої, „власної“ Служби Божої, яку відправив о. Осип Панасюк з Виппані. Найбільшу несподіванку парафіянам зготував відомий хор ім. Митрополита А. Шептицького з Нью-Йорку, який прибув, на запрошення парафіянина й члена хору д-ра Богдана Бабія, під проводом свого диригента проф. Миколи Нічя. Чудовим співом хору зі своїм солістом мром Осипом Стецюрою та українським обрядом були очаровані не тільки українські парафіяни, які давно не були учасниками такої відправи, але й місцеві американці, які прибули на відправу зі своїм парохом, монс. Квіном, якому о. Панасюк подякував за цінний дарунок-церкву. Окремим подяку склав о. парох також родинам Федориків, Романків (п. Михайло Романчик є секретарем місцевого 394 Від. УНСоюзу), Тимочам і ін., які допомогли упорядкувати церкву та допомогли у розбудові нової парафії, та місцевому адвокату Каржинському, ініціаторові парафії, який після Служби Божої подякував прийнявши за участь у відправі. Після відправи відбулися збори парафіяни, які разом зі своїм парохом обговорювали майбутній розвиток нової української церковної громади, яка напевно оживить також громадське й товаришеске життя українців в Ремзі й околиці.

Зустріч членства Асоціації Діахів Української Культури в Нью-Йорку

З нагоди СКВУ в четвер 16-го листопада відбулася зустріч членства Асоціації Діахів Української Культури (АДУК) з делегатами Канади, Аргентини, Англії, Бельгії та гостей. Зустріч проводив голова ньюйоркського відділу АДУК мистець В. Ласовський. Метою зустрічі було винесення резолюції відносно духовного та фізичного геноциду, докочуваного москвинами на дітях української культури, вандалського нищення її пам'яток та посиленої русифікації України.

Винесення резолюції попередила доповідь д-ра В. Стебелєвського, в якій вказано злочини Москви супроти українського народу та методи їх докочування. Після доповіді обрано резолюційну комісію в складі письменниці Алли Косовської, д-ра М. Кушніра та д-ра С. Галамая. Складені ними резолюції схвалено одностайно. Їх передано Резолюційній Комісії СКВУ.

ПЛАН РОЗБУДОВИ КИСВА

Головний архітект Кисва Б. Приймає розповідь на сторінках „Радянської України“ з 8 грудня про те, як планують розбудувати Київ до 1980-го року майже вдвоє, бо вже тепер місто надзвичайно перенаселене. Нині довжина забудованої частини над берегами Дніпра сягає 6 кілометрів, а за новим планом вона простягнеться до 25 км. Київський університет буде перенесено в пригород Голосіїв, головний його будинок матиме понад 20 поверхів. Зменшиться будівництво 5-поверхових домів, будуватимуть переважно 10-12-поверхові будинки. „В різних кутках підіймуться хмарочоси по 30-40 поверхів“.

НОВА ЛІТ. ГАЗЕТА

Вийшла друком ілюстрована літературна газета „ВОЛОСОЖАР“ (для інтелігенції). Ціна — 15 центів, річна передплата — 1 долар. Адреса: WOLOSJAR, Box 472 Vineland, N.J. 08360, USA

У ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ СУДЯТЬ 26-ОХ ГРОМАДИН під закидом шпигунської роботи в користь комуністичної Північної Кореї. Між підсудними є скоплені південно-корейськими агентами в Західній Німеччині композитор І Санг Юн та скоплені у Парижі малюв Лі Еуанг Ро. Прокуратура вимагає засуду смерті проти них. Відшість підсудних — комуністи.

У ПАРИЖІ ВИСТУПАВ ПЕРЕД ТЕЛЕВІЗІЄЮ АМЕРИКАНСЬКИЙ ДЕЗЕРТИР, 19-річний танковий механік Річард Перрін, який твердив, що в американській армії почав ширитися „рух спротиву“. Обабіч Перріна сидів музикант Кармайкел, який недавно публічно висловився за перемогу комуністів у В'єтнамі, та якийсь голландський „пацифіст“, себто насправді комуніст, з організації, яка стріляє дезертирам з американської армії в Західній Німеччині, Перрін признав, що його батьки зірвали з ним усі зв'язки.

ФРАНЦІЯ ПЕРЕГОВОРЮЄ З ІРАКОМ про отримання концесії на експлуатацію нових іракських нафтових джерел за ціну відновлених достав зброї, включно з дже-товими бомбовиками типу „Міраж 5“. Франція вважає, що Ірак не брав безпосередньої участі у червневій ізраїльсько-арабській війні, а до країн, безпосередньо у тій війні заангажованих — Ізраїлю, Йорданії, Сирії і Єгипту — Франція далі не висилає зброї.

Дітмоса сумно вісткою з Українським Громадянством і Членством Організації Українського Визвольного Фронту, що в дні 1-го грудня 1967 року помер у Дітройті

Д-р ГРИГОРІЙ ГОДІВ
б. педагог і громадсько-політичний діяч та активний член Організації Українського Визвольного Фронту. Похорон відбувся в дні 4-го грудня 1967 року
КООРДИНАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ДІТРОЙТІ

НАУКОВО-БОГОСЛОВСЬКИЙ ІНСТИТУТ УПЦ в США

з глибоким сумом сповідає про смерть Члена-Основоположника Інституту
о. протоієрея ГРИГОРІЯ ПАВЛОВСЬКОГО
що стався в четвер вечором, 7-го грудня 1967 року, і висловлює своє співчуття Родині Небжанця — д-рові Вадимові і його Дружині Ользі Павловським.
ДИРЕКЦІЯ ІНСТИТУТУ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

з глибоким сумом повідомляємо, що 7-го грудня 1967 року помер
о. протоієрей ГРИГОРІЙ ПАВЛОВСЬКИЙ
член Комісії Академії для вивчення історії української еміграції, науковець і церковний та культурно-громадський діяч.
ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ПОМУ!
Родині і Дружині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.
УПРАВА АКАДЕМІЇ

Замість квітів на могилу
б.л. п. **ЮЛІ КУЛЬМАНІШКОЇ**
складено і пересилано 30.00 доларів на будову Українського Католицького Університету в Римі.
Евстахій МАНАЦЬКИЙ з Родиною

З глибоким сумом повідомляємо Друзів і Знайомих, що дня 7-го грудня 1967 року, після тяжкої хвороби, в Геттисбургському шпиталі, відійшла у Вічність на 78-му році життя наша Люба і Найдорожча
ДРУЖИНА, МАТИ, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

ЛІДІЯ ТРЕМБОВЕЦЬКА

(з роду Козловських)

Похорон відбувся в суботу, 9-го грудня 1967 року на цвинтарі у Fairfield, Pa. Чин похорону відправив о. митр. ЮРІЙ ГУЛЕЙ, настоятель Української Православної Церкви св. ап. Андрея у Вашингтоні, Д. К.

В глибокому смутку:

ПАВЛО — муж
АПОЛОН — син
ІРЕНА — невістка
ТАНЯ — внучка з мужем DELMAR RICHARDSON
СЕРГІЙ — внук з дружиною DONNA MARIA
ВІКТОРІЯ і ЛОРА — внучки
ЕДУАРД і ХРИСТОФОР — правнуки
Родині — ЛЮДМИЛА, ЄВГЕН, ОЛЬГА

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧІХ ОРГАНІЗАЦІЙ та 56-й ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ у ДІТРОЙТІ

запрошують на
ВЕЧІР 8-ГО ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО
із врученням літературної нагороди п-ні Марії Гарасевич, фундаторкою нагород СФУЖО, раднио міста Дітройту, паню Марусю Бек.
Вечір відбудеться
у п'ятницю, 15-го грудня 1967 року
о год. 7-ї веч. у приміщенні Культурно-Громадського Клубу у Дітройті при вул. Діксон Кампо 12027.
В програмі читання уривків із нагороджених творів. Після програми гутірка при чайку.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛУБ в НЬО ЙОРКУ

149-2-га етєпо
П'ЯТНИЦЯ, 15-го ГРУДНЯ, ц. р. год. 8-ма веч.
ВЕЧІР ПОЕЗІЇ УКРАЇНСЬКИХ АВТОРІВ В АВСТРАЛІЇ
у виконанні артистів: ІРИНА ЗАЛЕСЬКА — гостя з Австралії, ВАЛІЯ КАЛІНІ, СТЕПАН КРИЖАНІВСЬКИЙ і СТЕПАН МАГМЕТ.
Слово про авторів — ред. ІВАН ДУРБАК.

Неділя, 17-го грудня 1967 року

год. 1:30 по пол.
ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА ПРИ ЦЕРКВІ СВ. ВОЛОДИМИРА, 82-га вул., НЬО ЙОРК, Н.П.
запрошує всіх на
ЗУСТРІЧ із СВ. МИКОЛАЄМ
В ПРОГРАМІ:
1. П'єса Лесі Храпливої „Своя Школа“ — у виконанні учнів школи українознавства.
2. Танок — у виконанні учнів п. Сулими.
3. Прихід св. Миколая.

НАЙРАЦИМ ДАРУНКОМ на СВ. МИКОЛАЯ

під ЯЛИНКУ
Студійна (Колеждова) Грамота УНСоюзу
ЯКА ЗАПЕВНИТЬ ВАШИМ ДІТЯМ І ВНУКАМ НАЙВАЖЛИВІШЕ:
ВИСОКІ СТУДІ, ЯКІ ВІДКРИЮТЬ ІМ ДВЕРІ ДО ЩАСЛИВОГО І УСПІШНОГО ЖИТТЯ.

Появилася друком МОНУМЕНТАЛЬНА КНИГА

ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ
Історичний Збірник УСС
В 50-ЛІТТЯ ЗВРОЙНОГО ВИСТУПУ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРИПЦІВ ПРОТИ МОСКВИ.
Це документальний збірник історичних праць, спогадів, матеріалів, документів, біографій і бібліографії джерел до історії УСС.
Зміст: Вступне слово. Визвольна ідея УСС. Підготовка до походу. Стрілецький шлях. Дмитро Вітовський. Макивка. Лисовий. Стрілецька пісня. Документи і матеріали. Примітки (біографії). Показник імен. Бібліографія джерел до історії УСС.
Об'єм книги 608 сторінок великого формату, 72 сторін із 185 світлинами. Гарний папір, люксована оправа. ЦІНА \$12.00.
Замовлення і належність чеками або поштовими переказами слати на адресу:
SVOBODA, P.O. Box 548, Jersey City, N.J. 07303

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США спільно з НАУКОВО-БОГОСЛОВСЬКИМ ІНСТИТУТОМ УПЦ в США

ВЕЧІР ПРИСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТІ МИКОЛИ ЛИСЕНКА
з нагоди 125-РІЧЧЯ з дня його НАРОДЖЕННЯ
Програма
Доповідь проф. Василя П. ЗАВІТНЕВИЧА: „Життя і творчість Миколи Лисенка“.
Мистецька частина. З творів Миколи Лисенка у виконанні пп. Ганни ШЕРЕГ, Михайла ОЛЬХОВОГО і Юрія ФЕДОРІВ.
Акомпанюмент — проф. Євген КРАХНО.
Вечір відбудеться в суботу, 16-го грудня 1967 р. о 6-ї год. веч. в залі будинку Академії: 206 West 100-та вул. Нью-Йорк, Н. Н.

До Високочоужаного Пана

МАГІСТРА КОСОВИЧА в НЬО ЙОРКУ
Я дуже Вам дякую пане Косович за Вашу несподівану за двадцять років зустріч, як бачити скільки, і за Вашу щирі опіку-коло мене, як у вісімдесят п'яти років мого життя, в походи при гарних дощі на Маніфестацію в Нью-Йорку в дні 18-го листопада 1967 року.
Шире поздоровлення шлю Вам і Вашій Рідні.
АНТІН КЕПКО
287 Westchester Ave.
Rochester, N.Y. 14609

УВАГА! УВАГА!

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ НОВА КНИЖКА
ЛЕСІ ХРАПЛИВОЇ
ДЛЯ ДІТЕЙ ШКІЛЬНОГО ВІКУ
„ЧАРОДІЙНЕ АВТО“
з великими, повнобарвними ілюстраціями
проф. ПЕТРА АНДРУСІВА
Замовлення слати на адресу:
LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th Street, Apt. 3a New York City 9, N.Y.
Можна ще замовляти таку книжку цієї ж авторки: Вітер з України — збірка оповідань для дітей, том 1. Вітер з України — том 2.
На авесі Божий рік — декламатор на дитячі імпрези. Писанка українським дітям казки та віршини для дошкільних дітей.
Антиковий пригоди — свято-миколаївська сценка, Яраварок Митки-Гризанинчик — дитяча релія, У тємряні — нарис з життя УПА, для молоді, Отаман Воля — повість для молоді, друге видання, з ілюстраціями М. Михалевича.

